

— И, синко, че какъ да го оставя, като нѣмамъ съ какво да го поддържамъ: зеръ на ли е безъ баща — сираче, казваше тя нажалена.

Въ първо врѣме въ Котелъ се намираха въ изобилие разни продукти за ядение, донасяни отъ Търново и твърдѣ ефтини, но за туй, по послѣ, тукъ настана такава скѣпотия, велѣдствие мѣчното имъ доставяние отъ г. Свищовъ и Търново, по причина на голѣмитѣ снѣгове. каквато и въ Габрово не бѣхме видѣли. Най повече се чувствуваше недостатѣкъ на фуражъ за конѣтъ. Напримѣръ, ока сѣно се продаваше 20—25 копѣйки и то рѣдко се намираше.

Началството се бѣ принудило да купува въ далечнитѣ отъ града села фуражъ и добитѣкъ за кланье. При това, испращанитѣ за тая цѣль хора, твърдѣ често, се срѣщаха отъ турското население не само враждебно, но даже и съ пушеченъ огънь. Така се бѣ случило съ Подпоручикъ Стояновъ, испратенъ на чело на българската сотня за фуражъ, въ едно турско село. Той е билъ изненаданъ отъ една засада: щомъ Стояновъ се билъ приближилъ къмъ селото, Турцитѣ открили огънь отъ фронта и въ тилтъ му и той, като разсипалъ сочната въ верига, се принудилъ да отстъпи по другъ пѣтъ. Това не бѣ единственъ случай, гдѣто се проявяваше турската вражда противъ Българитѣ и Русситѣ. Още въ самото начало на пристиганието ни въ Котелъ често дохождаха Българи отъ околността съ оплакване, че Турцитѣ били ги нападнали, ограбвали имъ добитѣка и даже убивали. И наистина въ това врѣме никой Българинъ или Русинъ не можеше да мине прѣзъ турски села, или близо до такива: Турцитѣ убиваха всѣкой „гяуръ“, който имъ се попадеше. Тѣ още никакъ не можаха да се помирятъ съ новото си положение. Нападенията отъ страна на Турцитѣ, обаче, най послѣ накараха началството да вземе нужднитѣ мѣрки. Прѣзъ втората половина на Мартъ мѣсецъ се испрати 3-тя дружина въ Турскитѣ села: Каджъръ-факлий, Караджрлж, Ашикларъ и др. за да събере оружието отъ турското население. Дружината съ всичкитѣ прѣдпазителни мѣрки пристѣпи